

„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.” Máté 7,12

A cigánymisszió létjogosultsága

Évszázadokon keresztül a cigányoknak csak periférikus találkozója volt a keresztény egyházakkal, az utóbbi néhány évtized viszont radikális változást hozott ezen a téren. A mostani Tükör egy minden bizonnyal sokakat megérintő megközelítéssel a cigánymisszió létjogosultságára irányítja a figyelmet: miként látják maguk a cigányok az egyházak feléjük fordulását. Hálásak vagyunk az alább közölt biznyságtételekért, és az életükről bátran valló Krisztus-követő cigány testvéreinkért.

Isten folyónak teremtet minket, hogy partot mossunk

Az esztári Gyirgyó Dénes családjával együtt sok kihívással találta magát szemben az elmúlt évben, de a nehézségek között is meg tudták tapasztalni Isten áldásait. Az alábbi interjúban Dénest a mögöttünk hagyott időszak tapasztalatairól kérdeztük.

– *Hogyan tekintesz vissza 2020-ra?*

– Nagyon hálásak vagyunk a járványnak, hiszen ez az időszak rengeteget adott nekünk, hangozzék ez bármilyen furcsán. A tanév utolsó hónapjai arról szóltak, hogy a helyi gyerekeknek segítettünk a tanulásban a saját házukban. Felvettük a kapcsolatot az iskolával, az osztályfőnökökkel, és egyeztettünk a tananyagól. E-mailben jöttek a feladatok, és egyre több szülő keresett meg minket, hogy jöhetne-e a gyerekük. Előfordult, hogy 28-30-an voltak a házbán, és fantasztikus volt megtapasztalni a lelkesedésüket.

– *Hogyan készültetek az alkalmakra?*

– Délelőtt tíztől egyig az alsó tagozatosok jöttek, kettőtől pedig a felsősök. Ébredés után azonnal rohantam a számítógéphez, néztem az e-mailjeimet, kinyomtattam a feladatokat. Igyekeztünk arra törekedni, hogy a gyerekek maguk jöjjenek rá a megoldásokra, ne mi segítsünk nekik. Nagyon jó volt megtapasztalni, hogy amikor eljött az évtárhoz ideje, a gyerekek boldogan szaladtak oda hozzánk megmutatni a bizonyítványukat, hogy mennyit javultak az eredményeik, milyen ajándékokat és okleveleket kaptak. Hálásak voltunk a szülőknek és a pedagógusoknak, hogy bíztak bennünk.

– *Mi motivált titeket erre a feladatra?*

– Csak az Isten. A mai cigány fiataloknak a tanulás az egyetlen kitörési pontjuk. Esztár-

ban sokan élnek szegénységben, és ha neked megvannak a lehetőségeid és az eszközeid, akkor miért ne segítenél?! Azt kezdtük észrevenni, hogy a gyerekek örömmel jönnek hozzánk és örömmel végzik a feladataikat. Ez pedig meglátszik a jegyeiken is. Ha közülük csak néhány gyerek dönt úgy, hogy továbbtanul, már megérte.

– *Az idei évben cigánymissziós közösséget alapítottatok Hencidán. Hogyan fogtatok bele a szolgálatba?*

– Régen szerettünk volna eljutni erre az Esztárral szomszédos településre. A gyülekezet elindulása előtt felvettük a kapcsolatot a helyi református lelkésszel, Székely Zsolt Ferencel, elmondtuk neki a terveinket, és hogy szeretnénk biznyságot tenni a gyülekezet előtt. Az első tervünk egy olyan program szervezése volt, amelyben cigány és nem cigány emberek együtt tesznek valamit a közösségért, hiszen láttuk, milyen ellentétek vannak a különböző csoportok között. Egy családi napon csaknem százötvenen vettünk részt, aztán egy helyi kistermelőtől kaptunk 2000 darab virágot, melyet közösen, a templom kertjében ültettünk el. Az alkalom remekül sikerült, jókat beszélgettünk, és egyre több embert ismertünk

meg. Azóta rendszeressé váltak a cigánymissziós alkalmak, két testvér pedig be is kapcsolódott a cigánymisszió Együtt-egymásért képzésébe.

– *Szeptemberben a második éveteket kezdtétek el a programban. Milyen tapasztalatokat gazdagodtatok a képzésben?*

– Olyan dolgokat tanulunk, melyeket hasznosítani tudunk a közösségeinkben. Én hiszem, hogy Isten minket nem tónak teremtett, hanem folyónak vagy folyamnak, hogy mindenütt partot mossunk. Ehhez azonban az olyan egyszerű embereknek, mint mi vagyunk, tudás kell. Az Együtt-egymásért programon belül szó esik jogról, programszervezésről, bibliatanulmányozásról, és így tovább. Ha elhiszem, hogy Isten hívott el a szolgálatra, akkor nem elég a magam feje után mennem, hiszen a Szentlélek vezetésére csak bizonyos háttértudással tudok megfelelően hallgatni.

– *Feleségeddel részt vettél a CCME (Európai Egyházak Migrációs Bizottsága) cigánymisszióval kapcsolatos konferenciáján. Milyen élmény volt?*

– Nem minden nap jut el az ember egy nemzetközi konferenciára, ráadásul olyan emberekkel ismerkedtünk meg, akik a saját országukban tevékenykednek a cigány közösségekben, és ugyanazokkal a kihívásokkal találják szembe magukat, mint mi. Jó volt különféle praktikákat ellesni tőlük – biztos vagyok benne, hogy ez fordítva is így történt. Örültem, hogy nem csak helyi, megyei és országos szinten kezd el valami beindulni, hanem európai szinten, és olyan emberekkel találkozhattam, akik döntéshozó szervezetekben vannak.

Dezső Attila

A cigánymisszió segített a gondolkodásmódom megújulásában

Beszélgetőtársam Rézműves Miklós, a Magyar Pünkösdi Egyház Országos Cigánymisszió Nyírvásvári Gyülekezetének a vezetője. A szabolcsi Hodásról induló fiatalember élete ma már sokak számára példaként szolgálhat, azonban nem volt ez mindig így. Még csak hat hónapos volt, amikor 1983-ban Budapesten dolgozó édesapját egy munkahelyi baleset során elveszítette. Ezt követően az özvegyen maradt édesanyára szakadt minden teher egy olyan tradicionális cigány közösségben, ahol a rokonságra részben számíthatott ugyan, azonban az éjszakák emésztő csöndjében, már ők sem tudtak vigasztalással szolgálni.

– *Hogyan történt édesapád elvesztése?*

– Sajnos nem ismerhettem édesapámat, pedig sokak szerint nagyon jó ember volt. Abban az időben a szabolcsi romák Pestre jártak dolgozni az ún. „fekete vonattal”. Édesapám is eljárt. Volt, hogy hetekig oda volt. Édesanyámtól tudom, hogy minden vágya az volt, hogy az én életem jobb legyen, mint az övé.

– *Miben jobb?*

– Azt hiszem, mindenben. Mivel mi tradicionális cigány család voltunk, bennünket nagy mértékben ez határozott meg. A cigány kultúra, a benne rejlő szokásrendszerek, a vallásosságunk, nehéz anyagi körülmények, kevés emberi kapcsolati tőke stb. Persze édesanyám is arra törekedett. Ezért nem ment férjhez apám halála után, hogy csak velem törődjön.

– *Milyennek látod az életedet, így visszatekintve?*

– Mivel apa nélkül nőttem fel, nem volt igazán apaképem, azt sem tudtam, hogy van ilyen. Láttam a korombeli srácokat az apjukkal, én meg irigykedve néztem őket. Egyszerre voltam értetlen és haragos a világgal szemben. Azután, ahogy nőttem, a belső feszültségek is egyre növekedtek bennem. A nyolc osztály elvégzését követően mondta édesanyám, hogy ne tanuljak tovább, hanem menjek dolgozni. Féltett is, meg az anyagi nehézségek is erre kényszerítettek. Dohányozni, majd inni kezdtem, ezt pedig követte a nyeregőgek okozta szenvedélybetegség. Szinte az összes fizetésemet a gépekbe dobáltam.

– *Menthetetlennek érezted magad?*

– Teljes mértékben. Az élet dolgai nem foglalkoztattak, inkább a pillanatnak éltem.

– *De valami mégis csak megváltozott. Mi volt az?*

– A változás kezdete az volt, hogy édesanyám megtért. A gyülekezeti találkozók

házaknál tartották. Az egyik alkalommal felmerült az a probléma, hogy nem volt hely az összejövetel megtartására, így édesanyám felajánlotta a saját otthonunkat erre a célra. A mi szokásaink szerint olyan házba, ahol az asszony egyedül van otthon, idegen férfiak nem mehetnek be, ezért édesanyám arra kért, hogy a házicsoportok ideje alatt legyenek otthon, mint férfi. Mivel nagyon szerettem őt, megtettem a kedvéért. Először nem érdekelt miről beszélnek, aztán mégis felfigyeltem arra a Jézusra, akit hétről hétre prédikáltak. Láttam az életemet, ahogy egy lejtőn rohanok, majd a szakadékhöz érve zuhanni kezdtem. Megértettem, hogy számomra egyetlen védőháló létezik csak, ami megtart a halálból, ő pedig Jézus, a Krisztus.

– *Hogyan kapcsolódik mindez a pünkösdi cigánymisszióhoz?*

– A misszió munkatársai rendszeresen jártak hozzánk, tanítottak bennünket. A gyülekezeti szolgálatok mellett utcai evangelizációkat szerveztünk, a férfiakat külön is tanították, igyekeztek felkészíteni bennünket a vezetésre, közösségépítésre, bibliaiskolát szerveztek számunkra, hogy készek legyünk az emberek szolgálatára, hogy áldásává váljunk a társadalmunknak.

– *Mi az, ami nem ment volna a cigánymisszió nélkül?*

– Azt hiszem, a cigánymisszió segített a gondolkodásmódomban való megújulásban, a jövőkép felismerésében, az emberekkel való kapcsolataim újraértékelésében, a kulturális szokásaink újraértelmezésében, és még sorolhatnám.

Surman László

Mit kaptam a cigánymisszión keresztül?

Czenke Mihályné Katit kérdezem, aki 25 éve került kapcsolatba a metodista cigánymisszióval. Akkoriban, 33 évesen megövegyülve várta hatodik gyermekét egy szegényes, abonyi bérlakásban.

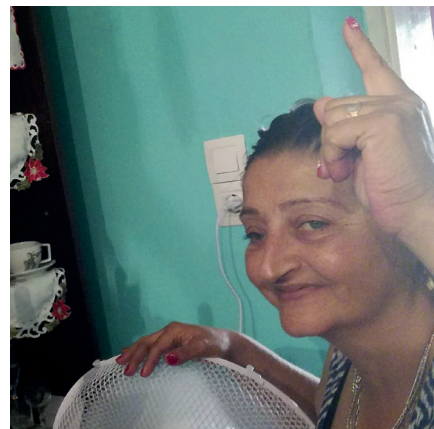
– *Ha jól emlékszem a történetedre, két magyar származású tanárember keresett fel téged azzal a kérdéssel, hogy szívesen beszélgetnél-e velük Jézusról. Mit szívtál hozzá?*

– Számomra gyermekkorom óta fontos volt Isten. Édesanyám is imádkozó, hívő asszony volt. Egyik lányom ismerkedett meg bent a városban ezekkel a tanárokkal, és küldte ki őket hozzám. Nagyon örültem, hogy báto-

rítottak, vigasztaltak, erősítették a hitemet Jézusban. Felajánlották, hogy rendszeresen látogatnak, amiben tudnak, segítenek. Azóta általuk is mind jobban megismertem az Urat, vele élek, ő a támaszom. Egyedül föl tudtam nevelni a hat gyereket. Ez nem kis dolog, hála legyen neki! Saját házat is sikerült vennem szocpolból.

– *Hogyan kapcsolódtál a közösséghez?*

– Házaknál jöttünk össze hetenként, nálam is van összejövetel a mai napig. Egyik tanár elköltözött a városból, de a másik hűségesen pásztorol minket már 25 éve, Dobozy Edgár a neve. Rajta kívül kijöttek szolgálni

a szolnoki metodista lelkészek is. Több mint 10 éve imaházunk is van, egy koreai misszionárius gyűjtötte rá a pénzt.

– *Hogyan zajlik nálad egy házikör?*

– Megjönnek a testvérek, valami vacsorával várom őket, például bablevessel. Evés után nagyon jókat beszélgetünk az igéről, imádkozunk, énekelünk. Nekem sok erőt, örömet adnak ezek az összejövetelek.

– *Tovább tudod-e adni másoknak a hitedet? Az is cigánymisszió, ha egy cigány származású keresztyén továbbadja a hitét...*

– Mindig öröm számomra az Úrról beszélni. A gyerekeimet, unokáimat és dédunokáimat igyekeztem mindig a hit útjára tanítani. Most a dédunokáimat bátorítom az asztalnál, hogy evés előtt imádkozzanak. Örülök, hogy az unokáim hittanra is járnak a lelkészükhöz. De a munkahelyemen is gyakran beszélek Istenről. Egy nagy munkaasztalt ülünk körbe, csak a kezünkkel dolgozunk, van lehetőségünk közben beszélgetni. Szívesen hallgatják magyar munkatársaim is, ha az Úrról beszélek, van más is, aki hisz.

– *Sok nehézségen mentél keresztül, most is többféle betegséggel küzdesz. Mégis úgy tűnik neked, hogy áldott embernek érzed magad...*

– Nagyon áldott embernek! 37 unokám, 5 dédunokám van, és mind egészségesek! Ez nem áldás?! Lelkileg pedig nagyon jól vagyok, dicsőség legyen az Úrnak!

Ifj. Erdei-Nagy Imrét, az alsózsolcai metodista cigánygyülekezet tagját is kérdezem.

– *Imre, te mit köszönhetsz a cigánymissziónak?*

– Azt gondolom, hogy sokat. Egy olyan gyülekezetben tértem meg hat évvel ezelőtt, melyet több mint 60 éve alapított egy magyar lelkész, Szuhánszky János. Azóta is sok magyar lelkész szolgált közöttünk, míg végre cigány származású lelkészünk lett. A templomunk is főleg magyar és külföldi testvérek adományaiból épülhetett föl. Kilen évvel ezelőtt már ott dolgoztam a templomépítésen, mint kőműves, de még akkor nem adtam a szívemet Jézusnak. Már édesanyám is idejárt, meg a feleségem is jóval előttem, én sajnos csak elég sokára fordultam az Úrhoz.

– *Hogyan tértél meg?*

– Sajnos édesanyám meghalt 2014-ben. Cigány szokás szerint „virrasztaltunk”, éjszakába nyúlóan együtt voltunk a családdal a temetés előtt. Eljöttek a gyülekezeti testvérek, és gyönyörű énekszóval dicsőítették az Urat. Ez engem nagyon megragadott és meg is vigasztalt. Azóta követem Jézust, ami nagyon sok változást hozott, mert azelőtt itatózó, goromba ember voltam. Megváltozott a családi életünk. Az Úrtól egy különleges

ajándékot is kaptunk. Akkoriban elvetélt a feleségem, ami miatt nagyon szomorúak voltunk. De ezután megajándékozott minket Szófiával, gyönyörű ötödik gyermekünkkel, nagyon hálásak vagyunk érte!

– *Van-e lehetőség magyarok felé szolgálni, azaz „fordítva” gyakorolni a cigánymissziót?*

– Igen. Sokszor mentünk a gyülekezeti kórral mind a cigányok közé, mind pedig magyar gyülekezetekbe. Nagyon örülök, amikor magyar testvérektől is visszajelzést kaptam, kapok, hogy segített nekik valamilyen a biznyságtételelem, és amikor megoszthattunk egymással lelki kincseket.

Kurdi Zoltán

Nagyobb érzés nincs is

Szabó Andrásné a sárszentlőrinci evangélikus gyülekezet Krisztus útját évek óta járó, sok próbán átment, sok nehézséggel küzdő, sokszor győztes, Krisztushoz ragaszkodó, jó kedélyű, bizakodó tagja.

– *Mi jut eszedbe, ha azt hallod: cigánymisszió?*

– Isten. Aztán, hogy megyek a cigánymisszióba találkozni testvérekkel, beszélünk Istenről, megtérésről.

– *Hogyan találkozótál a cigánymisszióval?*

– Nem ismertem Jézust. Istent ismertem, úgy cigány módra, de éltem rendesen a másik fajta életemet. Egy régi barátom eljött hozzám, beszélt a cigánymisszióról, Jézusról, és azt mondta, itt van köztünk Isten, ha ketten róla beszélünk, itt van, és Isten örül ennek. És elkezdtek sajogni bűneim. Felfoghatatlan volt. A barátom látta, hogy érdekel ez a téma. Kazettát hozott, keresztyén zene volt, mindegyik énekben Jézus. Jó érzés volt, valami szorongatta a szívemet. Táncoltam rá – a zene volt, ami megfogott. De aztán gondolkodtam – Jézus fogott meg! Addig

filmen láttam, de bővebben nem hallottam róla. Aztán elmentem a bibliaórára. Láttam, hogy hol az egyik sír, hol a másik. Mi van ezekkel? – mondtam magamban, valami komoly történik itt. Volt egy ige, ami megfogott: Jézus mindenkit egyformán szeret, válogatás nélkül. Nagy szeretethiányom volt...

Amikor szolgálni mentek – és én is velük mehettem –, láttam, mennyi ember van vegyesen együtt, ismeretlenül is szeretik egymást. A magyarok is odajöttek hozzám, öleltek – a mennyországban éreztem magam.

Aztán elkezdett érdekelni az ige. Kaptam az első Bibliát, nem kellett fizetni érte. Sokat olvastam este is, a bibliaórán mindig érdeklődtem, ha valamit nem értettem. Nagyon megfogott az is, amikor konfirmáltam.

Sok élményem volt. Bejártam a világot, sok helyen voltam Magyarországon, de külföldre is eljutottam.

Mindez így együtt üzte ki belőlem a szeretetéttséget. Ez az egész Isten csodája volt.

És rengeteget változtam, leszoktam a lopásról. Amikor elindultam lopni, eszem-

be jutott, mit mond Isten törvénye. Amire szükségem volt, inkább kértem a szomszédától – adta. Megtanultam a szeretetet, segítséget, becsületet, adást. Más volt szeretetből adni.

– *Szerinted szükség van a cigánymisszióra?*

– Igen, nagy szükség van, mert sokan nem ismerjük igazán Istent. Annál nagyobb

nincs, hogy elfogadom Jézust. Igaz, nem látam, de tudom, hogy velem van. Nem pénz ad nekünk, vagyont, hanem erőt, hogy tudjunk dolgozni, becsületesek maradni, beilleszkedni a magyarok közé. Fontos, hogy a magyarok is lássák, hogy meg tudunk változni. Fontos, hogy nemcsak ők szolgálnak felénk, hanem mi is szolgálunk feljük. A bizonyágtételünkre szükség van.

– *Mit szólna a különböző felekezetek testvéri együttműködéséhez a cigánymisszióban?*

– Nagyon szép, jó. Jó érzés, hogy ilyen sokan vagyunk. Nagyobb érzés nincs is. Egy-egy nagy találkozón, mint legutóbb is, idén Debrecenben gyönyörűen voltunk sokan együtt. Ez a nap marad meg a legjobban. Örültem a cigány igehirdetőnek, bizonyágtevőknek. Ilyenekre van szükség. Az apróbb gyerekek tudtak viselkedni, nem volt ronda szó. Nyíltak voltak az emberek. Ott látszott, milyen mocskból, mélyről hozott ki minket az Úr. Nem összejönni mulatni, aztán ölni egymást. Azért van Jézus, hogy egyggye tegyen.

Ilyenkor eltűnnek a felekezeti különbségek is. A missziók vezetői jóban vannak egymással, és ők így is tanítják az „embe-reiket”.

– *Szerinted mi lenne, ha nem lenne cigánymisszió?*

– Maradtunk volna a tudatlanságban.

– *Végül, mit kívánsz a cigánymisszióknak, a felekezeti együttműködésnek?*

– Sok erőt, tartsanak ki, ne adják fel!

Bakay Péter

A cigánymisszió személyesen velem kezdődött...

A cigánymisszió olyan, mint hullámvasúton ülni, úgy, hogy közben nem vagy bekötve. Aki beszáll, vállalja a kockázatát annak, hogy bármikor kirepülhet és akár meg is sérülhet, de természetesen jelen van a sok öröm, a felszabadult és őszinte légkör is. Mégis vannak, akik vállalják a kockázatot, és nem vakmerőségből, hanem azért, mert van egy valós személy mögöttük, aki beszállásra hívta őket.

A cigánymisszió az én történetemben személyesen velem kezdődött, amikor Jézus rám talált, és én beengedtem az életembe, hogy kezdjen velem valamit. Jézus Krisztus nem ódzkodott beszállni életem hullámvasújtába. Azóta a meredek lejtők és kanyarok kiegyenesedtek életemben, ami annak köszönhető, hogy ő sosem adta fel és nem szállt ki a legmeredekebb kanyarokban sem.

Hiszem, hogy így van ez a cigány nép sorsát tekintve is. Bár hullámvasút az egész történelmünk, Isten mégsem szállt ki belőle, és azt ígéri, amit Ézsaiás próféta könyvének 45. fejezetének 2. versében olvashatunk: „*En megyek előtте, a rögös utat elegyengetem, az ércajtókat betöröm, és a vaszára-kat leverem.*”

Hálás vagyok, hogy a szolgálatban is megtapasztalhatom, hogy Jézus Krisztus a legelkötelezettebb a cigánymisszióban, és ő az, aki előttünk jár. Habár bukdácsolunk, tévedünk, rossz irányba megyünk, elfáradunk, feladjuk, de ő akkor is kitart és folytatja az emberekben elkezdett munkáját.

Az egyik legfőbb hálám a misszióban, hogy ebben az évben találkozhattam olyan cigány fiatalokkal, akik szeretnének a missziómunkába bekapcsolódni és kortársaikat Jézushoz vezetni. Augusztusban, Debrecen

mellett együtt tölthettünk öt napot egy fiatalokból álló csapattal, akik a jövő nemzedéke lesznek a hit továbbadásában. A legmáradandóbb élményem erről a néhány napról az őszinte légkör, amit a Szentlélek munkált ki ott közöttünk. Egy színes szolgáló csapat állt össze erre a néhány napra, és Isten indított néhány fiatal a magyar baptista gyülekezetekből is, hogy ismerjék meg testközelből a cigánymissziót. Bár kevés időt töltöttünk együtt, de a végére mindenki egy családnak érezte a közösséget. Szeretnék munkatársra lenni ennek a csapatnak, és látni, ahogy Isten felemeli őket és a cigány népet. Vágyom arra, hogy még átélhessünk hasonló közös alkalmakat, ahol új életek kezdődnek el. A tábor végén tíz fiatal adta át életét Krisztusnak. Imádkozunk kell azért, hogy a cigány fiatalok már ne a hiábavaló életmódot, rossz hagyományokat és példát kövessék, hanem Krisztust, és legyenek hithűsökké, jó példák a egész világ előtt. Továbbá feladatunk, hogy a magyar és cigány gyülekezeteket, fiatalokat közelítsük egymáshoz, hogy megtapasztalják, Krisztusban egyek vagyunk.

Tatárszentgyörgyön is nagy hangsúlyt fordítottunk a fiatalok és gyerekek között végzett szolgálatokra és a baptista cigány-

missziós gyülekezeteinknél is ez látható. Majdnem minden gyülekezetben megszervezték napközis táborokat, és több helyen tartanak rendszeres ifi- és gyerekalkalmakat, ahol növekedni tudnak a hitben. Szeretném, ha a gyülekezeteink fiataljainak a továbbiakban lenne rendszeres találkozási lehetőségük, ahol együtt tudunk felbátorodni, megerősödni és felkészülni a szolgálatra. Csak úgy lehet jövője a cigánymisszióknak, ha lesznek elkötelezett, szolgálatra felkészített fiatalok.

Hálás vagyok továbbá azért, hogy már jelenleg is van néhány olyan elhívott szolgálattevő, akik ezekkel a gyerekekkel, fiatalokkal rendszeresen foglalkoznak. A szolgálatomban szeptember 26-án én is jelentőségteljes állomáshoz érkeztem, lel-késszé avattak. Alázattal, szeretetben, Istenhez való hűségben akarom végezni tovább szolgálatomat Tatárszentgyörgyön és a baptista egyházban, különös tekintettel a cigánymisszióra. A missziós mező nagy, a munkás kevés, és várom, hogy még sokan meghallják Isten elhívását és engedelmeskedjenek neki.

Vig Miklós

Kedves Olvasó!

A Tükör eddigi számai az interneten a www.cimok.hu weboldalon érhetőek el.

Köszönettel fogadjuk észrevételeiket, javaslatokat az info@cimok.hu címen. Hálásak vagyunk, ha ezzel is segítik a cigánymisszió ügyének előmozdítását.